

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 12.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563626049488/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Sætter Du paa, Ole?» spurgte *Frederik*, idet de gik med stærk Fart mod Kysten.

»Her er Aaen!» sagde *Ole*, og det var rigtig den; hans Kjendskab til Strømmingen, hans øvede Øie havde ledet ham. Seilet faldt, med et Spring var han i Land, »Hallo!» ... Baaden slæbte han til Siden og kastede Touget om en af de store Stene. Lænkehunden ved Fiskerhuset træt ved gjøede allerede sin Velkomst.

En Vandring paa en god halvmiils Vei kunde være ganske veigjørende for de vaade, forfrosne, unge Mennesker, der vilde strax afsted til den forfaldne Herregaard. *Ole* skulde blive ved Fartøiet; i Fiskerhuset kunde han huses; den lille Flaske med Rum og det halve Mundforraad overlodes ham.

»Min Randsel er den letteste;» sagde *Herman*, der nu paa Landjorden begyndte at blive talende. »Jeg har idetmindste een Skjorte for os hver, og det er altid noget!»

Vandringen begyndte; mørkt var det, Veien tung og sandet, Regnen faldt i tunge Draaber.

»Man skulde ikke kunne sige, at vi ere komne paa det Tørre endnu,» sagde *Herman*. »Jeg har en Følelse, ligesom jeg gik paa Havsens Bund og den imellem neiede med mig!»

»Hør, hvor det suser i Træerne!» sagde den Anden, »det bliver værre og værre! veed Du bestemt Veien, *Frederik*? at vi ikke komme til at løbe hele Natten eller nødes til at banke paa et Bondehuus, hvor de ikke engang lukke os op. Jeg maa holde Dig i Kjolen, for jeg seer ikke et Skridt foran mig!» .... i samme Øieblik styrtede han saa lang han var, men kom under almindelig Latter igjen paa Benene.

Vandringen havde nu allerede været over en Time, da *Frederik* gav den Forsikkring, at de i Mørket maatte være komne forbi det Sted, hvor Veien dreiede af til den gamle Gaard. De lyttede, og under Blæsten troede de at høre en Hundegjøn. Nei – de toge vistnok Feil; jo, det var rigtignok en Lystreise. De lyttede igjen .... et jamrende Skrig naaede dem.

»Hvad er det?» spurgte de hverandre.

»Det er Blæsten!» svarede de sig selv; men atter lode de klagende Toner.

»Nei, hvad er det dog?» sagde den Ene til den Anden; Ingen